

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 19.10.1979, sp. zn. 1 Tz 51/79, ECLI:CZ:NS:1979:1.TZ.51.1979.1

Číslo: 25/1980

Právní věta: II. Jednání záležející v tom, že pachatel přiměje osobu mladší než osmnáct let k opětovným souložím a tím ji vede k pohlavní nevázanosti, lze považovat za svádění k nemravnému životu, které je způsobilé vydat takovou osobu v nebezpečí zpustnutí ve smyslu § 217 písm. b) tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 19.10.1979

Spisová značka: 1 Tz 51/79

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ohrožování výchovy mládeže

Předpisy: 140/1961 Sb. § 217 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 25/1980 sb. rozh.

I. Jednání obviněného, který přiměje osobu mladší než patnáct let, svěřenou jeho doзору, zneužívaje její závislosti k opětovným souložím a v tomto jednání pokračuje i po dosažení patnáctého roku jejího věku, naplňuje znaky trestných činů pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák. a podle § 243 tr. zák. v reálném souběhu. V těchto případech není proto trestný čin pohlavního zneužívání podle § 243 tr. zák. konzumován trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák.

II. Jednání záležející v tom, že pachatel přiměje osobu mladší než osmnáct let k opětovným souložím a tím ji vede k pohlavní nevázanosti, lze považovat za svádění k nemravnému životu, které je způsobilé vydat takovou osobu v nebezpečí zpustnutí ve smyslu § 217 písm. b) tr. zák.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 19. 10. 1979 sp. zn. [1 Tz 51/79](#).)

Nejvyšší soud ČSR shledal, že rozsudkem krajského soudu v Praze ze dne 29. května 1979 sp. zn. 4 To 310/79, jímž byl k odvolání A. T., manželky obviněného, zrušen rozsudek okresního soudu v Kolíně ze dne 24. dubna 1979 sp. zn. 3 T 155/79 a obviněný byl uznán vinným trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák. a trestným činem soulože mezi příbuznými podle § 245 tr. zák. a odsouzen podle § 242 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody na šest roků, pro jehož výkon byl zařazen do první nápravně výchovné skupiny, a v řízení, které mu předcházelo, byl

porušen zákon v ustanoveních § 3 odst. 1 tr. zák. a § 254 odst. 1 tr. ř. Tento rozsudek a rozsudek okresního soudu v Kolíně sp. zn. 3 T 155/79 ze dne 24. 4. 1979 zrušil a okresnímu soudu v Kolíně přikázala, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Kolíně ze dne 24. 4. 1979 sp. zn. 3 T 155/79 byl obviněný J. T. uznán vinným trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák., trestným činem pohlavního zneužívání podle § 243 tr. zák. a trestným činem soulože mezi příbuznými podle § 245 tr. zák. a odsouzen podle § 242 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody na sedm a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do první nápravně výchovné skupiny. Uvedených trestných činů se dopustil tak, že od jarních měsíců roku 1977 do 26. 2. 1979 v R., později od července 1977 v P. V. ve svém bytě ve více případech pohlavně zneužíval svou dceru A. T., nar. 6. 12. 1963, jednak souloží, jednak tím, že ji ohmatával na prsou a přirození, čehož se dopouštěl před dovršením patnáctého roku věku A. T. i po dosažení 15 let věku, dále od jarních měsíců roku 1978 do konce srpna 1978 v P. V. ve svém bytě a na dalších místech poblíže obce ve více případech stejným způsobem zneužíval pohlavně svou další dceru V. T., nar. 26. 11. 1964, přičemž jmenovaná otěhotněla a dne 6. 3. 1979 porodila dítě.

K odvolání manželky obviněného projednal věc krajský soud v Praze a rozsudkem ze dne 29. 5. 1979 sp. zn. 4 To 310/79 zrušil rozsudek okresního soudu v celém rozsahu a sám rozhodl tak, že uvedené jednání obviněného posoudil jako trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák. a trestný čin soulože mezi příbuznými podle § 245 tr. zák. a uložil J. T. podle § 242 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. trest odnětí svobody na šest roků, pro jehož výkon ho zařadil do první nápravně výchovné skupiny.

Proti rozsudku krajského soudu v Praze podal generální prokurátor ČSR v zákonné lhůtě stížnost pro porušení zákona a navrhl, aby Nejvyšší soud ČSR vyslovil, že rozsudkem krajského soudu v Praze ze dne 29. 5. 1979 sp. zn. 4 To 310/79 byl porušen zákon v § 3 odst. 1 tr. zák. a v § 254 odst. 1 tr. ř., aby tento rozsudek zrušil, aby zrušil i rozsudek okresního soudu v Kolíně ze dne 24. 4. 1979 sp. zn. 3 T 155/79 a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České socialistické republiky z podnětu stížnosti pro porušení zákona přezkoumal v rozsahu § 267 odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům:

Skutková zjištění, k nimž dospěl okresní soud a z nichž vycházel i krajský soud, jsou v souladu s výsledky provedeného dokazování.

Krajský soud také ze skutkových zjištění vyvodil správné právní závěry, když obžalovaného uznal vinným trestným činem soulože mezi příbuznými podle § 245 tr. zák. a když zjištěné jednání obviněného vůči nezl. dceři V. T. a vůči nezl. dceři A. T. do dosažení patnácti let jejího věku posoudil jako trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák. Krajský soud však vycházel z nesprávných úvah, když učinil závěry, že jednání obviněného spočívající v tom, že svoji dceru nezl. A. přiměl opakovaně k souloži i po dovršení patnácti let jejího věku, ale před dosažením věku osmnácti let, je konzumováno trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák., a když z tohoto důvodu obviněného neuznal vinným trestným činem pohlavního zneužívání podle § 243 tr. zák. Předně třeba uvést, že jednání obviněného nelze považovat za jeden pokračující delikt, jak je současně v odůvodnění rozsudku krajského soudu uvedeno, ale že tu jde o dva skutky, jejichž skutkový základ je časově oddělen a z nichž každý naplňuje znaky jiného trestného činu. Jde tu o reálný souběh dvou trestných činů s odlišnými objekty, když u trestného činu podle § 242 tr. zák. je předmětem chráněného zájmu mravní vývoj mládeže a u trestného činu podle § 243 tr. zák. je to

svoboda rozhodování v pohlavních vztazích. Pokud tedy obviněný přiměl svoji dceru nezletilou A. po 6. 12. 1978, kdy dosáhla věku patnácti let, k souloži a měl s ní pohlavní styky do 26. 2. 1979, šlo o další trestnou činnost naplňující znaky trestného činu podle § 243 tr. zák. Obviněný jako otec poškozené bezpečně věděl, že poškozené v té době nebylo ještě osmnáct let, přičemž bylo také dostatečně prokázáno, při zjištěném jednání zneužíval její závislosti.

Správná je i výtká stížnosti pro porušení zákona, d že okresní a ani krajský soud nehodnotily výsledky dokazování v tom směru, zda jednání obviněného tak, jak bylo zjištěno, nezakládá současně i skutkovou podstatu trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. Pro takový závěr svědčí okolnost, že obviněný souložil v období téměř dvou let se svou dcerou nezl. A. a po téměř šest měsíců s další dcerou nezl. V. a že tímto trestným jednáním trvajícím po značnou dobu, vedl poškozené k pohlavní nevázanosti, resp. k návyku na ni, a tím také k nemravnému životu. Ze způsobu jednání obviněného je pak zřejmé, že jednal s vědomím, že jeho počínání je způsobilé ovlivnit obě dcery k vedení závadného způsobu života. Přitom již ze samé podstaty trestného jednání obviněného je také zřejmé, že bylo způsobilé k tomu, aby si osvojovaly návyky, které zpravidla vedou k způsobu života, který je v rozporu s pravidly socialistické morálky, a že tu tedy je dán i další znak trestného činu podle § 217 tr. zák. „vydání nebezpečí zpustnutí“. Porušily tedy okresní i krajský soud zákon v ustanovení § 3 odst. 1 tr. zák., neboť jednání obviněného, které je předmětem obžaloby, neposoudily podle všech ustanovení zvláštní části trestního zákona, které se na ně vztahují.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že krajský soud pochybil, když učinil závěr o vině obviněného, aniž se zažalovaným jednáním zabýval z hledisek všech ustanovení zvláštní části trestního zákona, a neposoudil je též jako samostatný skutek naplňující znaky trestného činu pohlavního zneužívání podle § 243 tr. zák., a když celé jednání obviněného neposoudil i z hlediska sbíhajícího se trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. Tohoto posléze uvedeného pochybení se dopustil, jak již uvedeno, i okresní soud.